

Bilag 1

**Uddrag af betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen,
side 304–319**

*Notat udarbejdet af Dansk Flygtningehjælp,
justitsministeriet og tilsynet med udlændinge om anvendelse af begrebet
»B-flygtninge« eller »de facto-flygtninge« i Danmark*

Indledning

I De Forenede Nationers konvention af 28. juli 1951 vedrørende flygtninges retsstilling og den hertil knyttede protokol af 31. januar 1967 fastlægges det flygtningebegreb, som Danmark internationalt har forpligtet sig til at lægge til grund ved afgørelsen af, hvilke personer der her i landet skal anses for flygtninge og derved opnå den for denne udlændingegruppe særlige retsstilling.

Disse internationale instrumenter må betragtes som et resultat af forhandlinger i FN-regie mellem et større antal stater ud fra meget forskelligartede opfattelser og asyltraditioner. Konventionen fremtræder derfor som en aftale, der fastlægger de minimumsstandarder, underskriverne påtager sig at overholde, uden at den enkelte kontraherende stats egen opfattelse eller tradition dermed nødvendigvis har fundet et fuldgyldigt udtryk.

Traditioner og opfattelser udvikler sig også inden for dette område i forskellig retning og takt inden for lande eller regioner. Der har således i den praksis, som er fulgt i en række lande i Vesteuropa, udviklet sig forskellige ordninger, der omfatter flere eller bredere kategorier af asylsøgende end dem, der almindeligvis betragtes som henhørende under flygtningekonventionens definition.

Et andet eksempel på behovet for videregående fastlæggelse af flygtningebegrebet end den, der er fastsat i FN's flygtningekonvention, findes i den afrikanske flygtningekonvention af 1969. I forbindelse med forhandlingerne om denne opnåedes der enighed om en række betydningsfulde udvidelser i forhold til FN-konventionens definition.

Resultatet blev, at den afrikanske konvention også omfatter personer, der er blevet flygtninge på grund af udefra kommende aggression, besættelse, fremmed dominans eller beghivenheder, der i alvorlig grad forstyrrer den offentlige orden.

Bestræbelserne for også på globalt plan at udvide flygtningebegrebet i en ny konvention endte uden resultat ved en FN-konference i 1977.

I det følgende gives en oversigt over, hvorledes den humanitære tradition – og dermed praksis i afgørelse af asylsager – har udviklet sig i Danmark, og hvorledes andre og bredere kategorier end den gruppe, der udgøres af flygtninge, som er anerkendt i henhold til Genèvekonventionen, efterhånden har fundet anvendelse. Samtidig fremgår det, hvorledes grænserne i visse tilfælde udviskes mellem afgørelser om konventionsstatus og anvendelse af et bredere flygtningebegreb. Såfremt det gennem asylansøgerens egen forklaring eller på anden måde kan sandsynliggøres, at ansøgeren ikke er omfattet af flygtningekonventionen, kan dette bevirke, at man – i stedet for ganske at afslå ansøgningen – af humanitære grunde af lignende art, som ligger bag konventionens flygtningebegreb, vælger at give ansøgeren opholdstilladelse som B-flygtning. Derved opnår asylsøgeren det for ham eller hende i situationen mest afgørende: en rimelig beskyttelse mod udsendelse til hjemlandet i form af opholdstilladelse her i landet.

Adgangen til at give en asylansøger opholdstilladelse som B-flygtning har medvirket til, at man har undgået at udvide konventionens flygtningebegreb til også at omfatte tilfælde, der ligger uden for konventionens de-